

ISTANBULSKA VINJETA

Zlatni rog je najednom postao zlatan. Ljudi su roštiljali u parkovima. Strah od visine je raširio svoja višestruka arhandelska krila. Vrtoglavi pogled sa dvospratnog autobusa na mostu između Evrope i Azije je bio... spektakularan. Pod izgovorom da se vozim turističkim autobusom, nad Bosforom su me nosile svemirske sile. Zlatni rog je postao platinast. Mirisalo je more i košena trava i jasmin.

– Grad kontrasta – kažu budale kad ne znaju šta da kažu.

Jutro, podne i več. I bosforska izmaglica. Sve to je rastuživalo Orhana Pamuka. Mene je veselilo. Veselili su me i fantastični kiosci od kamena. I rahat-lokumi koji su jestivi dragulji. I oljušteni narovi. I prazni spratovi. I razni tipovi lica. I prodavci svega. I kaos. Ludi brodovi u luci. Osećaj prostora. Velelepno sunce i vetar.

Sedeo sam u palati Dolmabašče, svetloj kutiji pored vode koju je gradio Karabet Balijan, i gledao na Bosfor.

Upalila su se svetla. I melanholija je ranila moju dušu.

Moji specijalni prijatelji bili su istanbulski platani i noćne lampe ušuškane u njihovim krošnjama.

Galebovi su se noću na ulici svađali kao kokoši.

Ali najlepše su bile mačke.

U našoj strmoj ulici ih je bilo bar sto. Za doručak smo ih hranili sirom kao da su miševi. Jedna je nosila bolesno mače kao da traži pomoć od ljudi. Džamije su bile podešene tako da jedan mujezin zapeva nakon drugog, kao da mu drži tercu. Uveče sve mačke u ulici bi umirile svoje repove i ukočile se slušajući glas mujezina.